

Великденскитѣ яйца

Прѣди много години, въ една отдалечена гора живѣеше единъ добъръ и любезенъ Заякъ. Но, за жалость, той бѣше много простъ. Той нѣмаше неприятели, понеже бѣше вѣжливъ спрямо всички и никога не вършеше зло. Но съсѣдитѣ му обичаха да го подиграватъ и да се смѣятъ съ него. Госпожа Невѣстулката, най-близката му съсѣдка, намираше за по-удобно да изяде неговия обѣдъ, отколкото сама да си приготви. Добриятъ Заю въ такъвъ случай се чудѣше кждѣ е изчезналъ обѣдътъ му, ала и на умъ му не идваше, че Невѣстулката го е изяла.

Невѣстулчинитѣ дѣца и младитѣ зайчета отъ горичката измислюваха хиляди подигравки за добродушния Заю.

— Господинъ Заякъ! — викаха му тѣ, — бързайте у дома си, че кжщата ви гори! — Той можеше отведнажъ да се сѣти, че една дупка въ земята не може да гори, но тичаше въ кжщи, дѣто намираше всичко спокойно.

Излѣзѣше ли прѣзъ нѣкой хубавъ день, ето че нѣкоя катеричка му извика:

— Господинъ Заю, ще вали, вземете си чадѣра, палтото ги алошитѣ!

Заю послушно изпълняваше дяволиятъ съвѣтъ и се разхождаше при силно слънце съ балтонъ, галоши и чадѣръ. А немирниците се смѣха.

Въпрѣки тия закачки, Заякътъ се чувствуваше добръ, защото всички го обичаха, и защото бѣше по природа веселъ.

Той бѣше въ голѣмо приятелство съ кокошкитѣ на близкия до гората чифликъ. Той ходѣше често да ги посѣти. Кокошкитѣ, когато имъ позволяваха да излизатъ, обичаха да ходятъ у Зая. Тѣ приказваха за различни нѣща, и Заю често имъ посочваше мѣстата, дѣто имаше червейчета и гжсеници.

Понеже приближаваше Великъ-день, кокошкитѣ рѣшиха да изненадатъ своя приятель. Тѣ се съгласиха да снесатъ всѣка по едно яйце на Заю, и да му ги поднесатъ като подаръкъ за тоя хубавъ день.

И така, въ събота слѣдъ обѣдъ, възползувани отъ отсъствието на Заяка, тѣ изпълниха своя планъ и се върнаха